

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΤΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 8,— Ἑτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . . 4,50 Ἑξάμηνος . . . 5,50
Τρίμηνος . . . 3,50 Τρίμηνος . . . 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10· Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 30 Νοεμβρίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 53

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΙΟΣΤΡΟΥ

Κύριος καὶ Ὑπηρέτης

Ἡ ὥρα τρίτη μετὰ μεσημέριαν.

Ὁ Μπόμπης ἐσυλλογίσθη, ὅτι ἤμπορούσε νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τὴν φυλακὴν. Χω-

«Ἐσείσε δυνατὰ τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του. .»
(Σελ. 421, στ. γ')

ρὶς νὰ χρονοτριδῇ περισσότερο, ἔστειλε τὸν ὑπηρέτην του νὰ τοῦ φέρῃ ἀμάξι, ἐφόρτωσε τὸν πολυτίμον σάκκον του, ἀνέβη καὶ αὐτὸς, καὶ διέταξε τὸν ἀμαξῆν νὰ τὸν ἐδηγῇ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Κίνξ-Μπήντς.

Μετὰ δύο ὥρας ἐκτυποῦσε τὸ κουδούνι τῆς καγγελόπορτας καὶ ἐξητοῦσε νὰ ἰδῇ τὸν δοῦκα Λωζέν.

Αἱ πληροφορίες ποῦ τοῦ ἔδωσαν ὁ δικηγόρος ἦσαν ἀκριβεῖς, διότι ὁ φύλαξ, ἀκούῃ ἔγραψε τὸ νομικὸν τοῦ εἰς ἓνα βιβλίον, διέταξε, χωρὶς ἄλλας διατυπώσεις, ἓνα ἄνθρωπον μὲ κόκκινην στολὴν, νὰ ὀδηγῇ τὸν ἐπισκέπτην εἰς τὰ δωμάτια τοῦ δοῦκός.

Διασχίζων τὴν αὐλὴν τῆς ἀπεράντου αὐτῆς φυλακῆς, ἣ ὅποια εὐρίσκετο σχεδὸν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ὠμοιάζε μὲ μικρὰν πόλιν, ὁ Μπόμπης ἐκύτταζε περιέργως.

Πόσον ὀλίγον ὠμοιάζε μὲ τὴν Βασιλλί-λιν!

Εἶχε μαχαζιὰ, δρόμους, ταβέρνας καὶ κήπον. Προβενὰ κἀγγελα ἢ μογλοί. Μόνον ἡ εἴσοδος ἐφυλάσσετο ἀπὸ στρατιώτας μὲ κόκκινην στολὴν, σὰν ἐκεῖνον ποῦ τὸν ὀδηγοῦσεν.

Ἡ καρδιά τοῦ Μπόμπης ἐκτυποῦσε δυνατὰ. Θὰ ἐπανέδραπε τὸν κύριόν του, τὸν ὅποιον εἶχε νὰ ἰδῇ ἀπὸ τὴν νύκτα τοῦ θανάτου τοῦ Πέρ-τενερ.

Ἄλλ' ἰδοῦ, ἔφθασαν. Ὁ στρατιώτης ἤνοιξε μίαν θύραν καὶ ὁ Μπόμπης εὐρέθη εἰς μίαν αἴθουσαν, ἐπιπλωμένην πολυτελῶς.

Εἰς ἓνα καναπέν, πλησίον τοῦ πορταθύρου, ἓνας ἄνθρωπος ἦτο ἐξηπλωμένος καὶ ἐφαίνετο κοιμώμενος. Ὁ μικρὸς τζόκευ, βλέπων τὸν παρημελημένον, τὸν ἐξηγντλημένον, τὸν προῶπως γηρασμένον αὐτὸν ἄνθρωπον, δὲν ἤμπορεσε νὰ ἀναγνωρίσῃ ἀμέσως τὸν λαμπρὸν εὐπατρίδην τῆς αὐλῆς Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ', τὸν εὐνοούμενον αὐλικὸν τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττας.

Ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ἦτο ὁ Μπόμπης, ἤμποροῦσεν εὐκόλῃ νὰ μαντεύσῃ, ὅτι ὁ φυλακισμένος αὐτὸς εἶχεν ὑποστῇ πολλὰ καὶ ὅτι ἦτο πολὺ δυστυχής.

Ἐξ ἄλλου ὁ δοῦξ εἶχε ρίψῃ ἁδιάφορον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐπισκέπτου ποῦ τοῦ ἔφεραν· ἀλλ' ἀναγνώρισας τὸν πρῶτον τζόκευ τοῦ, ἀφῆκεν ἀκούσιως κραυγὴν ἐκπληξέως.

—Μπόμπη, εἶπε περιχαρῆς, τείνων πρὸς τὸν μικρὸν καὶ τὰς δύο του χεῖρας. «ὦ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος ποῦ σὲ βλέπω! . . Πῶς ἐμεγάλωσας, πῶς ἐφῆλθες καὶ τί καλὰ ποῦ εἶσαι τώρα ντυμένος! . . Καὶ τί ὥρατὸ ὕψος

ποῦ ἔχεις! Ἐλα πὲς μου πῶς ἦλθες ἐδῶ;

Κατ' ἀρχὰς ὁ μικρὸς τζόκευ ἔσεισε δυνατὰ τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου του, δαγκάνων τὰ χεῖλη τοῦ διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του, καὶ κατόπιν ἐξέθεσε τὴν αἰτίαν, ἣ ὅποια τὸν ἔφεραν εἰς τὸ Λονδίνον.

Ὅταν ὁ δοῦξ Λωζέν ἤκουσεν, ὅτι ὁ μικρὸς τοῦ τζόκευ ἤρχετο μετὰ δύο ἔτη, νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ τὴν σπουδαίαν ἐπιστολὴν ποῦ τοῦ εἶχεν ἐμπιστευθῇ, δὲν ἤμπορεσε νὰ συγκρατήσῃ κίνημα θυμοῦ.

—Μπράβο, τῷ εἶπεν εἰρωνικῶς, πολὺ γρήγορα ἐκτελεῖς τὰς παραγγελίας ποῦ σοῦ δίδουν, καὶ σὲ συγχάριω διὰ τὴν ταχύτητά σου!

—Ἐκλαμπρότατε, ἀπεκρίθη ὁ Μπόμπης, μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔλθω ἐνωρίτερα, ἐπειδὴ μὲ εἶχαν φυλακισμένον ἐς τὴ Βασιλλίαν.

—Στὴ Βασιλλίαν; ἀνέκραξεν ὁ δοῦξ ἀναπηδῶν. Ἐστ' ἐς τὴ Βασιλλίαν; . . Ὡστε θὰ σοῦ πῆραν καὶ τὸ γράμμα!

—Μάλιστα, Ἐκλαμπρότατε. Ἀλλὰ τὸ ξαναπῆρα ὅταν ἐκυριεύθῃ ἡ Βασιλλίαν.

«Ὁ Μπόμπης ἐσεβάσθη μίαν στιγμὴν αὐτὴν τὴν ὀλίγην. . .» Σελ. 422, στ. γ')

«Ορίστε το!.. Λυπούμαι πολύ που δεν ήμ-
πόρεσα να το δώσω εις εκείνον που άπη-
θύνετο, όπως σ'αχ έρχα όρκισθή, όπως ή-
ποτε όμως είμαι ευχαριστημένος που σ'α-
χ το έπιστρέφω ανέπαφον, καθώς είμφορεί-
τε να βεβαιωθείτε
άπο τας σφα-
γίδας.

Ταύτα λέγων,
ο μικρός τζόκευ
έρριψεν εις το τρα-
πέζι τον όγκώδη
ράκελλον, κιτρι-
νισμένον, ζαρωμέ-
νον, λερωμένον,
έπί του όποιου ό-
μως ύπήρχεν ά-
κόμη ή μεγάλη
κυανή σφαγίς.

Έρ' όσον ή-
κουεν αυτάς τας
έξηγήσεις, ο δούξ
Λωξέν μετέβαλ-
λεν όλον εν στάσιν
και διάθεσιν.

— Είσαι καλό
παιδί, Μπόμπη,
είπεν εις το τέ-
λος. «Έλα να σε
φιλήσω!

Ο μικρός Άγγλος δεν άγαπούσε πολύ
τάς διαγύσεις. Έν τούτοις μ' εξαίρετικήν
ευχαρίστησιν έρρίφθη εις τας άγκάλας του
πρώην κυρίου του, ο όποιος τον έθλιψε
τρυφερώς.

Επειτα ο Μπόμπης ήρχισε να τώ διη-
γείται λεπτομερώς τας περιπετείας του
άπο την στιγμήν που έγνωρίσθησαν. Η
φυλάκις εις την Βασιλικήν άρχισε τον
δούκα Λωξέν σκεπτικόν· το έπεισόδιον του
Μαύρου Πύργου τον έκαμε να φρίξη· τὰ
δε άνδραγαθήματα του Γκαγιαρντώ και του
Πορτυμπέρ τον έκαμαν να γελάση.

Η ήμέρα ήγγιζεν εις το τέλος της,
ένθ' ο δούξ και ο πρώην τζόκευ τον συ-
νωμίλουν άκόμη ως άληθινοί φίλοι. Άλλ'
ο Μπόμπης είχεν άκόμη να θίξη· κ' έν
άλλο θέμα, εκείνο που τον ένδιέφερε πε-
ρισσότερον.

Εδίσταζε, μή τολμών να κάμη την
πρότασιν, την όποίαν ο υπερέφανος ευπα-
τρίδης πιθανόν να έθεώρει προσβλητικήν.
Επιτέλους το άπεφάσισε, και ως έπίλο-
γον της μακράς του διηγήσεως, είπε:

— Έτσι, Έκλαμπρότατε, χάρις εις τον
σεβάσμιον κόμητα Μουσού, έχετε τώρα
μπροστά σας ένα παιδί πλούσιο... πολύ
πλούσιο!

— Τόσο το καλλίτερο για σένα, άπε-
κρίθη ο δούξ.

Και προσέθεσε μελαγχολικώς:

— Μακάρι να μπορούσα να τώλεγα
αυτό κ' έχω!

Ενθαρρυνθείς άπο αυτήν την άπάντη-
σιν, ο Μπόμπης έξηκολούθησε:

— Έχω διακόσιες σχεδόν χιλιάδες λί-
βρες μέσα 'ς εκείνο το σάκκο που βλε-
πατε εκεί κοντά στον καναπέ.

— Ω διάβολε! άνέκραξε γελών ο
δούξ· σαν τον φιλόσοφο Βία, κουβαλεις
και συ μαζί σου όλη
σου την περιουσία;...
Δεν είναι φρόνιμο
πράγμα!

Ο Μπόμπης έ-
δίστασεν άκόμη μίαν
στιγμήν και έπειτα,
με ωραιότατον τρό-
πον, ήρώτησε:

— Μου κάνετε,
Έκλαμπρότατε, μίαν
πολύ μεγάλην χάριν;

— Τι;

— Διά να μη χά-
σω όλα αυτά τα χρή-
ματα που κουβαλώ
μαζί μου... μου επι-
τρέπετε να σ'αχ δα-
νείσω διακόσιες λί-
βρες που σ'αχ χρειά-
ζονται, διά να βγήτε
άπο αυτήν την φυ-
λακήν;

— Πώς; άνέκρα-
ξεν ο δούξ, στρεφόμενος άποτόμως προς
το παιδίον· μου δίδεις ένα τόσο μεγάλο
ποσόν;

— Γιατί όχι; άπαικρίθη ο μικρός.
Μήπως σε σ'αχ δεν χρεωστώ τα πλούτη μου;
Αν δεν μ' έπαίρνате στην ύπηρεσία σας,
δεν θά ήμουν άκόμη υπηρέτης του λόρδου

Πέρσου; Και τί θά έκαμνα; θά του
γέμιζα το ποτήρι του, κάθε φορά που
θά ρωνάξε: «Μπόμπη, σαμπάνια! !»

Ο δούξ δεν ήμπόρεσε πλέον να
κρατηθώ.

Η γενναιοδωρία του μικρού αυτού
παιδιού, ή λεπτότης με την όποίαν διε-
τύπωσε την πρότασιν του, ή άπλότης,
ή άφελής συγχρόνως και υπερέφανος, του
κινήματός του, συνεκίνησαν τον άνδρα,
του όποιου έν τούτοις ή καρδιά ήτο θωρα-
κισμένη κατά πάσης συγκινήσεως.

Και χωρίς να προσπαθήση να κρύψη
την αδυναμία του, έστηρίχθη με τον
άγκωνα εις το τραπέζι, έσκέπασε το πρό-
σωπόν του με το χέρι, και ήρχισε να κλάη.

Χαίρε, μίστερ Μπόμπ!

Ο Μπόμπης έσεβάσθη μίαν στιγμήν
αυτήν την θλίψιν, και έπειτα ήρώτησε:

— Λοιπόν, Έξοχώτατε, δέχεσθε;...
Πήτέ μου ναί!... Θά με κάμετε τόσο
εύτυχον!...

— Λοιπόν ναί, δέχομαι! άπεκρίθη ο
δούξ Λωξέν ζωηρώς. Πιστεύω πράγματι,
ότι ή άνάμνησις της ωραίας αυτής πρά-
ξεως θά σου είνε γλυκυτέρα άπο κάθε
άλλην χρήσιν του ποσού, το όποιον μου
προσφέρει; έλπίζω άλλως τε να σου το έπι-
στρέψω μίαν ήμέραν, έκτος έν...

Ο μικρός τζόκευ δεν τον άφισε να τε-
λειώση.

Τρελός άπο χαράν, ήνοιξε τον σάκκον
και, ρίπτων τα χρυσά λουδοβίγια και τα
χαρτονομίσματα έπάνω εις το τραπέζι· σω-
ρηδόν, έλεγε:

— Πάρτε τα!.. όρίστε!.. όλ' αυτά,
κύριέ μου, είνε δικά σας.

Εις το διάστημα αυτό, ο δούξ Λωξέν
με άπλανείς όρθιαλμούς, έσυλλογίζετο.

Επανεέβλεπε την χειμερινήν εκείνην
νύκτα, εις τας Βερσαλλίας, κατά την ό-
ποίαν εκέρδισεν εις τα χαρτιά αυτό το
παιδί, που τον έσωσε δύο φορές εις την
ζωήν του...

Καθ' ήν στιγμήν συγγενείς και φίλοι
τον έγκατέλειπον ή συνησιζόντο έναντίον
του, διότι ως όπαδος του δούκως της (Ορ-
λεάνης, ήτο έγθρός του βοσιλέως, μόνον
το παιδί αυτό, ο πρώην υπηρέτης του,
πλουσιώτερος τώρα άπο τον κύριόν του,
ήρχετο να του δώση βοήθειαν, να κατα-
βάλη τα λύτρα της άπελευθερώσεώς του.

«Ο μικρός τζόκευ καταλέγεται τώρα μεταξύ
των άρίστων...» (Σελ. 423, στ. β')

Κ' ενεθυμήθη τον Καλιόστρον και τα
παράδοξα λόγια που του είχεν είπώ την
νύκτα εκείνην της 20 Μαρτίου 1785, εις
τάς Βερσαλλίας.

— Ω! άνέκραξεν, ή προφητεία του
Καλιόστρου!...

— Άλήθεια, υπέλαβεν ο Μπόμπης. Ο
μάγος προσέειπεν ότι θά σ'αχ έσωζα άπο ένα

μεγάλον κίνδυνον. Αυτό άρά γε είνε;...

Ο δούξ Λωξέν εκίνησε την κεφαλήν
μελαγχολικώς, όχρίασεν έξασνα και έπεσε
καταβέβλημένος εις μίαν πολυθρόναν, λέ-
γων:

— Η πρώτη προφητεία του μάγου
Καλιόστρου έπραγματοποιήθη... σε λίγο
θά πραγματοποιήη και ή δευτέρα.

— Ποιά δευτέρα; ήρώτησεν ο μικρός
Άγγλος.

— Ναί! ο Καλιόστρος μου προσέειπεν
έπίσης ότι θάποθάνω βίαιον θάνατον, και
άπο τον κίνδυνον αυτόν, δεν θά με σώσης
σύ, καλέ μου Μπόμπη!...

Και ο Λωξέν έτράχθη πλησίον του
τον μικρόν κ' έξηκολούθησε με φωνήν σο-
βαράν:

— Άκουσε καλά αυτά που θά σου πώ,
μικρέ μου φίλε. Χάρις εις σε, θά έπιστρέ-
ψω εις την Γαλλίαν, όπου μεγάλη και
φρικτά θά διαδραματισούν... Μαντεύω
καλά τον θάνατον που με περιμένει...

Άλλ' όταν ο δούξ Λωξέν εύρίσκεται εις
ένα δρόμον, παύειν έμπρός και δεν υπο-
χωρεί ποτέ. Θά φθάσω λοιπόν εις το τέ-
λος... Άς γίνη ό,τι θέλη, μου είνε αδιά-
φορον! Επιδέλους έχάρηκα πολύ την ζωήν
και καλλίτερα είνε να μη γηράσω... Όσο
για σένα, παιδί μου, σε συμβουλεύω να
μην έπιστρέψης εις την Γαλλίαν... Οι
επαναστάται θά όργιάσουν και θά εκινδύ-
νευες, χωρίς να έχης, ως ξένος, καμμίαν
υποχρέωσιν. Μπόμπη, εύρίσκεσαι εις την
πατρίδα σου, είσαι άκόμη πλούσιος με όλην
την θυσίαν που έκαμες δι' έμέ· να μου
υποσχεθής λοιπόν ότι θά μείνης εδώ.

— Σ'αχ το ύπόσχομαι, Έξοχώτατε,
άπεκρίθη ο μικρός τζόκευ.

Ευχαριστημένος άπο αυτήν την ύπόσχε-
σιν, ο Λωξέν ήσπασθη άκόμη μίαν φοράν
τον μικρόν του φίλον και μ' έλαφρόν ύφος,
άτελώς κρύπτον την συγκίνησιν του, τώ
είπε:

— Χαίρε, μίστερ Μπόμπ!

— Καλήν άντάμωσιν, Έξοχώτατε!

διώρθωσεν ο μικρός.

— Όχι, έπέμεινεν ο δούξ. Χαίρε! ο
Καλιόστρος το προσέειπε!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δεν είμφορούμεν να τελειώσωμεν αυ-
τήν την διήγησιν, χωρίς να είπωμεν τί ά-
πέγειναν οι κυριώτεροι ήρώες της.

Αλλά προς τοϋτο πρέπει να υπερπη-
δήσωμεν τα δύο ακόλουθα έτη, δηλαδή
την φοβεράν εκείνην περίοδον της Τρομο-
κρατίας, την όποίαν προσέειπεν ο δούξ Λω-
ξέν όμιλών με τον Μπόμπη, εις την φυ-
λακήν του Κίνξ-Μπήντε.

Ο Καλιόστρος ήτο βεβαίως ένας άγύρ-
της, και τον έγνωρίσαμεν αρκετά καλά,
ώστε να είμφορούμεν να κρίνωμεν περί της
άξιας του. Άλλ' ήτο επίσης άνθρωπος νο-
ήμων, όξυδερκής, λεπτότατος παρατηρη-
τής, ικανός να εξάγη συμπεράσματα και να

προβλέπη το μέλλον συχνάκις μ' επιτυχίαν.

Η προφητεία του περί του δούκως Λω-
ξέν, άλλότιμον! έπραγματοποιήθη.

Ο άρχηγός των δημοκρατικών στρα-
τευμάτων απέθανεν τώντι βίαιον θάνα-
τον, επί του ικρίωματος, καταδικασθείς
εις καρατόμησιν υπό των ιδίων εκείνων
επαναστατών, εις τους όποιους είχε θυσί-
άση και ιδέας και τα προνόμιά του.

Ανέβη το ικρίωμα με θάρρος, με ά-
πάθειαν, είμφορούμεν να είπωμεν με χά-
ριν, και απέθανεν όπως είχε ζήση, με το
μειδίωμα εις τα χείλη, λέγων:

— Ετελείωσε, κύριε! Άναχωρώ δια
το μεγάλο ταξίδι!

Ο δούξ της Ορλεάνης, ο όποιος τον
είχε παρασύρη, επλήρωσεν επίσης δια της
κεφαλής του την άρνησιν του παραλθόν-
τος του και της οικογενείας του. Ο Φί-
λιππος-Ίππότης εύρε την ισότητα πρό
της λαίμητρου.

Όσον άφορξ τον φίλον μας Μπόμπην,
αυτός, πιστός εις την ύπόσχεσιν του, έμει-
νεν εις την Άγγλίαν.

Χάρις εις την περιουσίαν του τυφλού
γέροντος, έγεινε συνεταίρος του Τόμ.
Τσάρλεϋ.

Και άφότου απέκτησε τόσο καλόν βο-
ηθόν εις τας εργασίας του, ο γηραιός ίπ-
πογυμναστής διαβάζει την Άγιαν Γραφήν
εις τας ταβέρνas του Ουάϊ Τσάπελ δύο
φοράς την έβδομάδα αντί μιᾶς.

Ο μικρός τζόκευ καταλέγεται τώρα
μεταξύ των άρίστων της Άγγλίας, ζή
εύτυχης και εύλογῇ καθημερινῶς την με-
γαλοφυά ιδέαν που είχεν ο κύριός του,
ο λόρδος Πέρσυ, να τον παίξη εις τον
φαραώ.

Ο γηραιός κόμης Μουσού απέθανε πριν
ανάκτηση την περιουσίαν του, την όποίαν
όμως δεν διετήρησεν ούτε ο καλός εκείνος
άνεσιός του, διότι αυτός μὲν ήναγκάσθη
να εκπατρισθή κατά την Τρομοκρατίαν, τα
δε υπάρχοντα του έξημεύθησαν.

Ο Πορτυμπέρ και ο Γκαγιαρντώ έξακ-
λουθούν να εργάζωνται ως αχθοφόροι εις
την Άγοράν. Εύθουμοι πάντοτε, ανοικτά-
καρδοί, διηλθόν τας φρικώδεις εκείνας ή-
μέρας των επαναστατικών όργίων με το γέ-
λιο και την ευφροσύνην εις το στόμα.

Κάθε χρόνον, το καλοκαίρι, πηγαίνουν
εις την Άγγλίαν και περνούν δεκαπέντε
ήμέρας πλησίον του φίλου των Μπόμπη.
Άλλ' όταν φεύγουν άπο το Ουίμπλη-
δων, δεν υπάρχει πλέον ούτε κοττόπουλο
ούτε άρνί εις άκτίνα τριών μιλίων. Οι δύο
ήρακλεις τα έχουν φάγη όλα...

Ο Ζιροφλέ διατηρεί πάντοτε επικερδώς
την ταβέρναν του Γυησίον Βουργουδι-
κού την όποίαν μετωνόμασεν «Ο φυλα-
κισμένος της Βαστίλλης».

Άλλ' έπειδή δεν είχε πλέον να δείξη
κανένα φυλακισμένον, ο πονηρός καταστη-
ματάρχης υπερέκαμψε την δυσκολίαν ως
έξης: Πρώην φυλακισμένους έγεινεν ά-

πλούστατα ο ίδιος ο Ζιροφλέ! Δηγείται
εις τους πελάτας του τα παθήματα, τα
όποια υπέστη επί μακρά έτη εις την άπαι-
σίαν φυλακήν, όπου τον ένέκλεισεν ο Τύ-
ραννος, και μάλιστα επιδεικνύει τα ίχνη,
τα όποια άφισαν εις τους βραχιόνάς του τα
βασανιστήρια!

Ότω γράφεται τας περισσοτέρας φορές
ή ιστορία... Άλλ' αυτός, νεαροί μου άνα-
γνώσται, δεν είνε λόγος δια να μη την
σπουδάσετε με ζήλον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΖΟΚΕΥ»

(Μετάφρασις Γρηγορίου Ξενοπούλου)

Ο ΒΩΜΟΣ ΤΟΥ ΜΟΛΩΧ

Έρέτο, τούτη τη χρονιά,
ένα δωμά έχει στήση
Και θέλει ο φοβερός Μολώχ
τη δίψα του να σδύση
Με σάρκα ανθρώπινη και της
ζωής το κρασί πίνει.

Κ' έμεις εδώ—άπο μακριά
επαίνουμε την ειρήνη
Και τα καλά της... Ω! πονεί,
πονεί ή καρδιά μου έμένα
Στ' άπαίσια μηνύματα
τά αίματογραμμένα:

Και με τα μάτια της ψυχής
όλέπω μακριά εκεί κάτω
Όπου καπνίζει ένας δωμός
κ' είνε τα θύματά του
Η κόρη, το παιδί, ο παπας,
ο δόλοςος χωριάτης.

Κι' ο βάρβαρος θυσιαστής
άπ' το Χριστό άποστάτης
Με το δαυλό, με το σπαθί,
χυμά, σκοτώνει, κλέδει,
Ρημάζει χώρες και χωριά
και θύματα μαζεύει!

Άπ' τη Νιγρίτα δέκατο
κι' άπό τες Σέρρες παίρνει
Φόρον αίμάτων, έρημιά
παντού και φρίκη απέρνει,
Βγάζει το μάτι που έλαμπε
και έμπαικτικά γελάει

Στης δολίας το φτερούγισμα
ψυχής που σπαταράει.
Σφάζει 'ς τον κόμπο τον φτωχό
κι' άνομα συνοδεύει
Με τα βραχνά τραγούδια του
το φόνο και χορεύει!

Άχι! τί κακό και συμφορά
που βρήκε τον καυμένο
Το γέρο, το μικρό παιδί
και τον άρρωσθημένο!
Στάχτη γενήκαν τα κορμιά,
μά ή τρισάστανισμένη
Σιγολαλει ψυχούλα τους...

Τ' άκούει ή δοξασμένη
Σαν πρώτα Έλλάδα, δυνατή
κι' ώραια. Νά, κρημνάει
Σ τή γης το μισητό βωμό
κ' εκδίκησι ζητάει!

(Μετάφρασις εκ του Άγγλικού της Κας
Ε. Thomas)

Νέα Υόρκη Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

(Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 416)

«Ε! λυκε, λυκε,
Κουμπάρε λυκε!
Τὴν ἀδελφούλα μου
κι' ἂν μυριστῆς,
«Ε! λυκε, λυκε,
Κουμπάρε λυκε!
Μεσ' στὸ σπιτάκι μας
δὲν θὲ νὰ μπῆς!»

Κακέ, παμπόνηρε,
ποῦ ἡ πείνα σ' ἔδωξε,
Μέσ' ἀπ' τὰ δάση σου
τὰ ἐρημωμένα,
Μάταια 'ς τὴ θύρα μας
μπρὸς πηγαυώρχεισαι...
Δὲν εἶν' ἡ ὁλόδροση
σάρκα γιὰ σένα!

«Ε! λυκε, λυκε,
Κουμπάρε λυκε!
Τὴν ἀδελφούλα μου
κι' ἂν μυριστῆς,
«Ε! λυκε, λυκε,
Κουμπάρε λυκε!
Μεσ' στὸ σπιτάκι μας
δὲν θὲ νὰ μπῆς!»

Μόλις τελείωνε ὁ Μανώλης τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ παλῆου αὐτοῦ τραγουδιοῦ, κι' ἀκούει κάποιος θόρυβος.

Γυρίζει ἔκπληκτος... Ἡ θύρα, ποῦ ὁ ἀμπελοργὸς πρὸ ἐλπίου δὲν τὴν ἐκλείσσε βέβαια καλὰ, εἶνε μισανοιγμένη...

Ὅρμαζε νὰ ἰδῇ ποῖος μπόρεσε νὰ τὴν σπρώξῃ. Δὲν βρίσκει κανένα.

Κλείνει γρήγορα τὴ θύρα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιστρέψῃ 'ς τὴν κούνια...

Τὴ στιγμή ἐκείνη μιὰ κραυγὴ δυνατὴ ἔνα οὐρλιασμα, ἀντηχεῖ 'ς τὸ δωμάτιο...

Ὁ Μανώλης μένει ἀκίνητος. Αἰσθάνεται ἕνα ἀνατρίχιασμα σὲ ὅλο του τὸ σῶμα... Ἡ κραυγὴ βγήκε ἀπ' τὴν κούνια.

Κυττάζει πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.
— Τὸ τραγοῦδι μου μοῦ ἔφερε δυστυχία!

Κάθε ἄλλος 'ς τὴ θέσι του, ὅα τὰ ἔχανε ἀπ' τὸν τρόμο, γιὰτὶ ἕνας λύκος, ὅχι ὁ λύκος τοῦ τραγοῦδι, ἀλλ' ἕνας λύκος πραγματικός, μὲ στόμα ὀρθάνοιχτο, μὲ δόντια μυτερὰ, τριγύριζε μὲ ἀπληστία κοντὰ 'ς τὴν Φερωνίτσα.

Εἶχε δίκιο ἡ καϊμένη νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὰ τραγοῦδια τῶν λύκων!...

Ὁ Μανώλης δὲν χάνει τὴν ψυχραιμία του. Ταχύτερος τῆς ἀστραπῆς, τρέχει κοντὰ 'ς τὴν ἀδελφούλα του, ποῦ ἔξακολουθεῖ νὰ φωνάζει, νὰ κυπιέται καὶ νὰ κλαίει

μὲ ὅλη τῆς τὴ δύναμι. Τὰ σκεπασμάτ' αὐτῆς εἶνε ἤδη τραβηγμένα 'ς τὸ πάτωμα. Ὁ λύκος σταματᾷ καὶ κυττάζει ἄγρια τὸ παιδί, ποῦ θέλει νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ. Ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ δείχνει τὰ δόντια του, σὰν νὰ τοῦ ἤθελε ἔφαγμα ἢ ἰδέα ν' ἀλλάξῃ λέϊα ἢ μᾶλλον ν' ἀρίστη τελευταία τὴν πρὸς τρυφερή. Εἶνε ἔτοιμος νὰ πηδήσῃ ἐπάνω στὸ Μανώλη.

Τὸ θαρραλέο παιδί δὲν κινεῖται. Λέει καὶ παραμονεύει τὴν κατάλληλη στιγμή. Σφίγγει τὴν πυγμή. Κατευθύνει μὲ ἀταραξία τὸ ξύλο ποῦ κρατεῖ. Καὶ στὸ δεύτερο ἄνοιγμα τοῦ στόματος τοῦ λύκου, τοῦ βυθίζει στὸ λαιμὸ τὸ ξύλο ὀλόκληρο καὶ τὸ χέρι του ὡς τὸν ἀγκῶνα.

Ὁ λύκος, ποῦ δὲν περίμενε τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς προσβολῆς, προσπαθεῖ νὰ δαγκάσῃ τὸ χέρι ποῦ τὸν πνίγει. Αἱ κινήσεις ὅμως τῶν σιαγόνων του δὲν εἶνε ἐλεύθεραι. Ὅπισθοχωρεῖ. Μὰ ὁ Μανώλης προχωρεῖ ἄλλο τόσο. Ὁ λύκος ζητεῖ νὰ ἐλευθερωθῇ, γιὰ νὰ πάρῃ ἀναπνοή, περιστρέφεται, τινάσσεται, πηδάει... Κόπος μάταιος... Ὁ ἐνεργητικὸς παλαιστής τὸν ἀκολουθεῖ ἐπίμονα σὲ κάθε του μετακίνησι.

— Μὴ φοβᾶσαι, ἀδελφούλα μου! φωνάζει στὴ μικρούλα τὸ γενναῖο παιδί. Μὴ φοβᾶσαι! Δὲν θὰ τὸν ἀρίσω νὰ σὲ φά!

Καὶ πραγματικῶς, μὲ ὅλους τοὺς ματωμένους τινάγμους τοῦ ἐρεθισμένου θηρίου ὁ Μανώλης δὲν ἀρτίζει τὸν αἰχμηρὸν τοῦ

πάντα στὸ αἰματωμένο στόμα τοῦ ζώου, προσπαθεῖ νὰ σηκωθῇ. Μὰ δὲν ἔχει τὴ δύναμι καὶ πέφτει βαρεῖα ἐπάνω στὸ μαλλιαρὸ σῶμα τοῦ ἐχθροῦ του, πελιδνός, ἀκίνητος...

Τέλος πάντων, ἡ θύρα ἀνοίγει. Ὁ ἀμπελοργὸς καὶ ἡ γυναῖκά του, ποῦ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ δάσος, μπαίνουν καὶ ἀρτίζουν χάμω δυὸ μεγάλες ἀγκυλιές κλαρία ὁ καθένας.

— Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ Μανωλάκης; λέει ὁ πατέρας.

Τὸ κοριτσάκι κλαίει.
— Τί ἔχεις, Φερωνίτσα μου; ρωτάει ἡ μητέρα.

Ἡ Φερωνίτσα γιὰ μόνη ἀπάντησι ἔξακολουθεῖ νὰ κλαίει.

— Μὰ ὁ Μανωλάκης... ποῦ εἶνε;... ρωτοῦν ἀνήσυχοι οἱ γονεῖς.

Καὶ συγχρόνως παρατηροῦν γύρω μὲ ζωηρὴ ἀγωνία.

— Ἀ!... ἀναφωνεῖ ἔφαγμα ὁ Θωμάς, τρέχων σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου.

— Θεέ μου! ἀναφωνεῖ ἡ Χρυσάνθη καὶ τρέχει ἀμέσως κοντὰ στὸν σύζυγό της. Θεέ μου!... Τὸ παιδί μου!...

Εἶχαν ἀντικρύσῃ στὴ γωνία, κοντὰ στὴ σκάφη, τὸν Μανώλη τοὺς ξαπλωμένο, ἀκίνητο καὶ ὠγρό, κοντὰ 'ς ἕνα λύκο ἐπίσης ἀκίνητο, ποῦ κρατοῦσε στὸ στόμα του ὀλόκληρο τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ...

— Τὸ ἀγέρι μου εἶνε νεκρὸ!... φωνάζει μὲ πόνο ἡ μητέρα.

Ὁ πατέρας, ἀπ' τὴν ἀγωνία καὶ τὴν ἀπελπισία, χάνει τὴ φωνή καὶ κυττάζει μὲ σιγὴ σπαρακτική.

— Ἀχ! γιὰτὶ νὰ πάω στὸ δάσος τόσο νωρίς! λέει ἔπειτα, σκύδων στὸ παιδί του. Τούλάχιστον, γυναῖκα, ἂν ἐσύ δὲν εἶχες ἔρθῃ μαζί μου...

— Μὰ τόσο ἄσχημα εἶχες κλείσει τὴ θύρα;...

— Καὶ ἡ μικρή; διακόπτει ὁ Θωμάς καὶ διευθύνεται στὴν κούνια...

— Ἀναπνεῖ ἀκόμη! ἀναφωνεῖ ἡ Χρυσάνθη μὲ χαρὰ ἀπερίγραπτη.

Ὁ ἀμπελοργὸς ἐπιστρέφει. Γονατίζει κοντὰ στὸ νεκρὸ θῦμα, ποῦ ἡ ἀναπνοή του γεννᾷ τὴν ἐλπίδα.

— Μανωλάκη!... Μανωλάκη!... παιδάκι μας!... μᾶς ἀκούεις;... τοῦ φωνάζουν οἱ δυστυχισμένοι γονεῖς του.

Καὶ ἐνῷ ἡ μητέρα τοῦ τρίβει μὲ ξεῖδι τὸ μέτωπο καὶ τοὺς κροτάφους, ὁ πατέρας τοῦ ἀποσύρει τὸ χέρι ἀπὸ τὸ χαιῖνον στόμα τοῦ πνιγμένου θηρίου, ποῦ κάνει μιὰ τελευταία σπασμωδικὴ κίνησι σὰν νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὸν θάνατό του.

— Τὸ χέρι του εἶνε ἀνέριστο, γυναῖκα!... Ὁ λύκος ἔχει τὸ στόμα ξεσχισμένο!... Μανωλάκη!... Μικρούλη μου!...

— Συνέρεχται! λέει ἡ μητέρα, συνέρχεται!...

— Πλύνε τὴς σταγόνες αὐτῆς τοῦ αἵματος, γυναῖκα...

— Δὲν ἔχει καμμιὰ πληγὴ!... κυττάζει!

Καὶ οἱ δύο ἐπιταχύνουν καὶ πολλὰ πλασιάζουν τὰς περιποιήσεις τῶν μὲ δεξιότητα θαυμαστή.

— Ἀ! κάνει ἔφαγμα τὸ παιδάκι μὲ φωνὴν ἀδύνατη.

— Ἦταν ἀπλῶς λιποθυμισμένος!... ἀναφωνεῖ ὀριαμβευτικὰ ἡ μητέρα, ἀγκυλιάζουσα τὸ μικρὸ σωματάκι.

— Ἀ! ἐπαναλαμβάνει τὸ παιδί πρὸ καθαρὰ τώρα.

Καὶ φέρνει ἀργὰ τὰ χέρια στὰ μάτια του, τὰ τρίβει, κυττάζει γύρω του, μὰ δὲν κατορθώνει νὰ ξαναδρῇ τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του.

— Ποῦ εἶμαι; ρωτάει.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἀντικρύζει δίπλα του τὸν λύκο καὶ ἀμέσως ἡ μνήμη του ἐπανέρχεται.

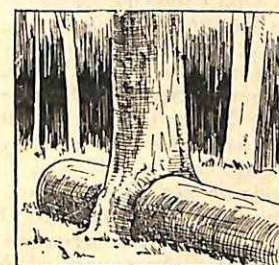
— Ἀ! ἐπαναλαμβάνει μὲ ἀγωνία, καὶ ἡ Φερωνίτσα... ζῇ ἀκόμη;

Ὁ μεγάλῃ καρδιά! Ὁ ἄπειρη ἀφοσίωσις!...

Μόλις συνήλθε, ἀνησυχεῖ γιὰ τὴν ἀδελφή του. Ἡ πρώτη σκέψις του εἶνε γι' αὐτή.

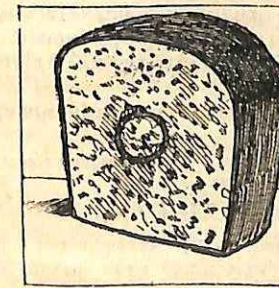
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Δένδρον ἐπὶ δένδρου

Εἰς τὸ δάσος τοῦ Φέρλανδς-φορδ, εἰς τὴν Σουηδία ν, ὑπάρχει ἕνα θαυμάσιον δένδρον, τὸ ὁποῖον ἐρύτρωσε καβάλλα ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἄλλου δένδρου, κατακειμένου εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν ἐπὶ ἔτη πολλά. Ἡ ἀπέναντι φωτογραφία σὰς δείχνει καθαρῶτα τὸ μοναδικὸν αὐτὸ σύμπλεγμα.

Ἀπρόοπτον εὖρημα.

Εἰς τὸ Λονδίνον ἐσχάτως μιὰ κυρία, κόπτουσα ἐν κέντρῳ, τὸ ὁποῖον ἠγόρασε ἀπὸ ἱαχαραπλαστεῖον, ἤρε μὲς εἰς ἕνα χρυσὸν δακτυλίδι. Φαίνεται ὅτι τὸ δακτυλίδι ὅα ἔπασεν εἰς τὴν ζύμην, τὴν ὥραν ποῦ κατεσκευάζαν τὸ κέικ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν.

"Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ",
Μυθιστόρημα ἐπὶ Jules Chancel

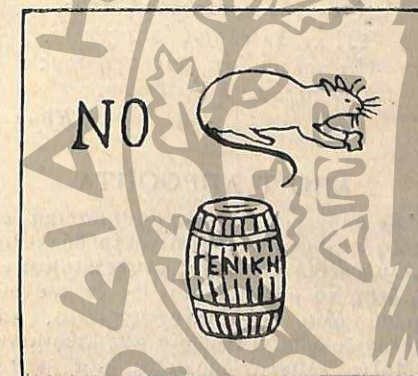
ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΜΠΛΟΚ
Ἀστυνομικὸν μυθιστόρημα

Καὶ τὰ δύο ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ ἐργόμενον Σάββατον, εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Γρῆφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Σημαιοφόρου

β'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

Pvrt n' st ps vo

Νάχνωνσθῃ τὸ Φωνηεντόληπον τοῦτο.

γ'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατοῦ.

ΔΡΑ	ΝΠ	ΛΑ	ΚΡΟ	ΠΟ
ΠΑ	ΤΠ	ΔΠ	Υ	ΜΑ
ΚΕΡ	ΡΟΣ	ΡΟΣ	ΡΑ	ΣΑ
ΜΙΣ	ΚΥ	ΝΟΣ	ΛΟΣ	ΣΟΣ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα ὀκτω ἑλληνικῶν νήσων.

Ἀγλῶσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰσφέρει νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (88, ὁδὸς Εὐκλείδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάσαν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα δὲ τῶν νήσων θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού, τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, ὅα ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 51ου φύλλου

α'.) Constantin, Alexandre, Louis, Lucien. — β'.) Σίφνος, Λευκάς, Ἀνάθη, Ἀνδρος.

ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

18α τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ. Β

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΛΥΣΙΔΑ

Ήταν μιὰ λισκάδα μοναδική, καὶ ὁ κόσμος χύθηκε στὴς ἐξοχές. Μὰ θάταν ἄδικο, νὰ μὴν ἀπολαύσωμεν καὶ 'μεῖς μιὰ τέτοια 'μέρα, καὶ γι' αὐτὸ στὰς 11 ὅλοι βρισκόμαστε στὴν ὁλοπράνη 'Αλυσιδα. Σὰν τὰ πουλιὰ ποὺ ἐλευθερώνονται ἀπὸ τὸ κλειστὸ κλουβί, ἔτσι καὶ 'μεῖς πετάσαμε ἐλεύθερα καὶ σκορπισθήκαμε στοὺς κήπους τοὺς ἀνθοστόλιστους, γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ παιχνίδι.

Ἐξαφνα ὅμως, προσετέθη στὴν παρέα μας καὶ ἓνα ὄμορφο μικρὸ κοριτσάκι... Μὲ μιὰ λεπτή καὶ ἥρεμη φωνούλα, μὰς λέει: «Μὲ παίξετε;».

— «Ναί, τῆς λέμε, ἀλλὰ πῶς σὲ λένε;» — «Νίτσα», μὰς ἀπαντᾷ μὲ χαμόγελο. Ἀλλὰ ἐκείνη τῇ στιγμῇ θυμῆθηκα ὅτι, στὴν πόρτα ὁ γραμματοκομιστὴς μούχε δώσει τὴν «Διάπλασι» καὶ δὲν τὴν εἶχα διαβάσει. Ἐγκατέλειψα λοιπὸν μαζί μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τὴν Νίτσα καὶ στὴν λισκάδα ἄρχισα νὰ διαβάζω. Ἡ συμπάθεια ὅμως τῆς μικρᾶς ἔπεσε σὲ 'μένα, κἀθῆσε κοντά μου, καὶ κάρφωσε τὰ μαῦρα της ματάκια στὴν «Διάπλασι».

«Τί θέλεις;» τῆς λέω: — «Νὰ μοῦ ζωῶς ἀπό;» — «Μὰ δὲν τὸ διάβασα».... — «Ἀμα τὸ ζαβάσης!» Καὶ σὲ λίγο... «Τὸ ζαβάσης;» — «Ὁχι» τῆς λέγω — «Μὰ ἀκόμη νὲ τὸ ζαβάσης;» — «Καλά, τῆς λέω, τὸ διάβασα, ἀλλὰ σὺ εἶσαι μικρούλα καὶ δὲν ξέρεις γράμματα» — «Τέλω, τέλω πολὺ ῥάμματα» — «Μὰ πόσα ξέρεις;» — «Ὁ λα ὅσα ἔχει μέσα ἀπὸ!!!»

«Μ'ἔπιασαν γέλια μὲ τὴν ἀπάντησίν της καὶ γιὰ νὰ τὴν ἐξημερώσω ποὺ ἀγριέψε, ἄρχισα νὰ τῆς διηγούμαι τὴν ἱστορία τῆς Σταχτερούλας. Ἐσκαζε ἀπ' τὰ γέλια καὶ ἦταν κομφοτάκι μὲ τῆς μουκλιτσὸς ποὺ ἐκορνίζωναν τὸ προσωπάκι της.

Σὲ λίγο, μὲ φώναξαν γιὰ νὰ φάμε, καὶ ἔτσι χωρίστηκα τὴν ὄμορφη μὰ πρόσκαιρη φιλεναδίτσα μου, ἐν ᾧ ἡ λεπτή καὶ γλυκεῖα φωνούλα της, ἔφθανε ὡς τ' αὐτιά μου ποὺ μούλεγε: «Τοῦ χόνου ποὺ σὰ πάω κολεῖο καὶ σὰ τέλω ῥάμματα, σὰ πάλω τέτοια 'φηνελίζα καὶ νὲ σὰ σοῦ τὴ ζῖνω, νὰ ζῆς (δῆς) ἐσύ...»

Ἡρώς τοῦ 21.

ΑΝΟΙΞΙΣ - ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Εἶνε ἀνοιξίς. Τὰ δένδρα ἀρχίζουν νὰ σκεπάζονται ἀπὸ φύλλα, ἡ χλόη πραινίζει τὰ λειβάδια, ὁ οὐρανὸς λαμβάνει τὸ ὥρατο γαλάζιο χῶμα ποὺ θὰ κρατήσῃ ὅλο τὸ καλοκαίρι. Τὰ πουλάκια 'πάνω 'ς τὰ δένδρα τραγουδοῦν, τὰ ἀνθη σκορπίζουν μιὰ μεθυστικὴ εὐωδία. Τὰ παιδάκια μέσα στοὺς κήπους εὐθυμα παίζουν...

Φθινόπωρον. — Τὰ κίτρινα φύλλα πέφτουν. Τὰ λειβάδια χάνουν τὸ ὥρατο τους φῶρεμα, ὁ οὐρανὸς κάθε 'μέρα περισσότερο μαυρίζει, τὰ πουλιὰ μέσ' ἐστὶ

γυμνὰ κλαδιά σιγοῦν. Μὲ ρεμβῶδες βλέμμα τὰ παιδάκια κυττάζουν σκερπτικά τὴν βροχὴν νὰ πέφτῃ... Ὅλα ἄχαρα καὶ θλιβερά περιμένουν τὸν μαῦρον χειμῶνα... Πῶς ὁμοιάζουν αἱ δύο αὐτὲς ἐποχὲς μὲ τὴν ψυχὴν μας τὴν ἄστατη!...

Μπουμπουλὶνα

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Πάει ὁ πόλεμος! Εἰρήνη! Ξανασπέρνει ὁ χωρὶς ἔσπρον ἄγρὸ ποὺ ἔχει γίνοι Τόπος τώρα ἱστορικός.

Μὲ τὴν κάπα του στοὺς ὤμους Ὁ βοσκὸς πάει 'στὰ βουνά. Παίζουν τὰ παιδιὰ 'στοὺς δρόμους, Πουλῆτες ξαναπενᾷ.

Ἡ χωριατοπούλες πάλι 'Στῆς ἐξώθυρες 'μιλοῦν... Πῶς οἱ δρόμοι τὴν μεγάλην Ἐρμηά τους τὴν ἐχνοῦν!

'Στάνοικτὰ τὰ καφενεῖα Κόσμος πάει τὴν Κυριακὴ Σβύνει κάθε ἀνησυχία. Ἐάφνω 'στὸ τραπέζι ἐκεῖ,

Τρέχουν! ὅποιος θέσι πάρη! Τί εἶνε; τί φωνὲς ζωηρές; — Ὅμιλεῖ ἓνα παλληκάρι Ποῦ στρατιώτης ἦταν χθές.

Ὅλα ἠούχασαν· ἐσχάσαν, Μιά ποῦ ἄερας δὲν βροντᾷ... Ἦτο θύελλα! Ὅσοι χάσαν, Ὅσοι εἶδαν 'πὸ κοντά,

Ὅλη τὴν καταστροφὴ τους, Ὅ! κι' ἂν κλαῖνε 'στὰ χωριά, Θὰ γελοῦν 'στὴ συλλογὴ τους Σὰν περνᾷ ἡ Λευθερία.

Κῦμα

ΑΠΟ Τ' ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Ἐν ἀπόγευμα, εἶχαμε μαθηματικά, τὰ ὁποῖα πάντοτε μὰς ἐφαίνοντο δύσκολα. Ἀλλὰ ἐκείνη τῇ 'μέρᾳ, ἔτυχε καμμιὰ νὰ μὴ ξέρῃ τὸ μάθημα, καὶ ὡς ἐκ τούτου, εἰμεθα ὅλοι κατασπεννοχωρημένοι, καὶ συλλογίζομεθα τί τιμωρία μὰς περιμενε.

Μόλις ἤλθεν ὁ δάσκαλος, μιὰ μαθήτρια, ἔχουσα φαίνεται προηγουμένως ἀφορμὰς, ἤρχισε νὰ γελᾷ. Ὁ διδάσκαλος τὴν ἐμάλωσε, ἀλλ' αὐτὸ ἀντὶ νὰ τὴν καθυπνώσῃ, τὴν ἔκαμε νὰ γελᾷ περισσότερο. Τότε ἐκείνος θύμωσε, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἄλλο τι πρόχειρον, τῆς πέταξε τὴν ἄλυσίδα του. Ἀλλ' αὐτὴ, ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ τὴν μαθήτρια, ἔπεσε σὲ πλά-

τωμα ὅπου ἦταν μιὰ μικρὴ τρύπα: καὶ ἀπὸ 'κεῖ κάτω σὲ ὑπόγειο.

Τότε πιά, ὁ δάσκαλος σηκώθηκε καταθυμωμένος, ἀπειλῶν τὴν μαθήτρια ὅτι, ἂν δὲν ἐπῆγαινε γρήγορα σὸν παπουτοῖ μπάριπα - Λινάρδο, ποὺ καθότανε 'κεῖ κοντά, νὰ γυρῆσῃ σφυρὶ, νὰ ξεκαρφώσουν τὸ πάτωμα γιὰ νὰ ὑψοῦνε τὴν ἄλυσίδα, θὰ κατέβαζε τὴν ἴδια σὲ ὑπόγειο, ἀπὸ τὴν καταπακτὴ ποὺ ἦταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σχολείου. Ἡ μαθήτρια, ἐπειδὴ δὲν γινώριζε τὸν μπάριπα-Λινάρδο, παρεκάλεσε τὸν δάσκαλο νὰ περιμένῃ ὡς αὔριο νὰ ζητήσῃ τοῦ πατέρα της σφυρὶ, ποὺ ἦτανε κι' αὐτὸς παπουτοῖς. Ἀλλ' ἐκεῖνος, μὴ ἔχων ὑπομονὴν νὰ περιμένῃ ὡς αὔριο, τὴν διέταξε νὰ πηγαίη ἀμέσως. Ἡ δυστυχὴς, ἐκοῦσα-ἄκουσα, πῆγε, ἤρε σφυρὶ, ξεκαρφώσανε τὸ πάτωμα καὶ τραβήσανε τὴν ἄλυσίδα.

Τὸ σπουδαιότερον ὅμως, ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτον συμβάν, ἦταν, ὅτι ὡς νὰ γίνονιν ὅλα αὐτά, πέρασε ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος, καὶ ἔτσι γλυτώσαμε τὸ μάθημα καὶ τὴν... τιμωρίαν.

Ἡρωϊκὴ Σάμος

Ο ΑΕΤΟΣ

Τὸ τηλεβόλον ἐκρότησε: ὁ Δήμαρχος καὶ οἱ Σύμβουλοι τῆς Ρουένης ἐφθάσαν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως, διὰ νὰ ὑποδεχθῶν ἐπίσημος τὴν Α. Μ. τὸν αὐτοκράτορα Ναπολέοντα τὸν Ἰον. Οὗτος εἶχεν ἔλθῃ εἰς Ρουένην πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἔργων τοῦ Σηκουάνα, τὰ ὁποῖα θὰ καθίστων τὸν ποταμὸν εὐπρόσιτον εἰς τὰ μεγάλα πλοῖα.

Ἰδοὺ ὁ αὐτοκράτωρ εἰς μίαν λέμβον, συνοδευόμενος ὑπὸ ἐνὸς μηχανικοῦ. Ὁ Ναπολεὼν στραβοκυντίζει τὸν νεανίαν. Εἶνε ἓνας ὀνειροπόλος, ἰδεολόγος, ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποίους μισεῖ ὁ αὐτοκράτωρ. Θέλει νὰ δοκιμάσῃ τὰς γνώσεις του.

— Πόσον εἶνε τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος;
— Τόσα μέτρα, Μεγαλειότατε.
— Τὸ βάθος;
— Τόσους πόδας.

— Καὶ πόσα πτηνὰ διασχίζουν τὸν Σηκουάναν αὐτὴν τὴν στιγμὴν;

Τότε ὁ νεαρὸς μηχανικὸς ὑπεκλίνεται βαθεῶς ἐνώπιον τοῦ μονάρχου, λέγων:

— Ἐν μόνον, Μεγαλειότατε, ἀλλ' εἶνε αἰετός.

Χάρις εἰς τὴν ἔξυπνήν του ἀπάντησιν, ἔλαβε τὸν σταυρόν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Εὐξείνοποντία

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Μπουμπουλὶνα εἰς τὴν ἀδελφὴν της:

— Ξεύρεις, τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν μικρὸς ὁ μπαμπᾶς, δὲν ἔβρεχε.

— Μπᾶ;!

— Καὶ βέβαια, δὲν ἄκουσες χθὲς ὅπου ἔλεγε εἰς ἓνα φίλον του: «Τί ὥρατος καιρὸς τότε!...»

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Δοξαμένου Ρήγου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 13^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

[Ἰδε Διάπλασιν τοῦ 1912, σελ. 439]

Εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμὸν ἔλαβον μέρος 114, ἐκ τῶν ὁποίων 8 εἶνε Σύλλογοι. Διέθεσαν δὲ εἰς μὲν συνδρομὰς φύλλα 7,397, εἰς δὲ ἀγοραστὰς 18,503, τὸ ὅλον φύλλα 25,900.

Εἰς τὰ κατωτέρω δημοσιεύμενα ἀποτελέσματα οἱ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων προηγείται Σ, σημαίνουν φύλλα διατεθέντα ὑπὸ τοῦ διαγωνιζομένου εἰς Συνδρομὰς: οἱ δὲ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων προηγείται Λ, σημαίνουν φύλλα διατεθέντα εἰς Ἀγοραστὰς.

Τὸ Ξεσπᾶθμα φέτος, ἔνεκα τῶν δύο μας πολέμων, δὲν ὑπῆρξε ζωηρότερον τοῦ περυσίου, ὥστε ν' ἀντιμετωπισθῶν δι' αὐτοῦ αἱ σημαντικαὶ ζημίαι τὰς ὁποίας ὑπέστημεν, στερηθέντες πολλῶν ἐκατοντάδων συνδρομητῶν ἐν Τουρκίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ. Οἱ δὲ κατορθώσαντες μετ' ὅλας τὰς ἐθνικὰς περικοπὰς νὰ ξεσπαθώσωσιν εἶνε ἄξιοι παντὸς ἐπαινοῦ καὶ ἐκφράζω πρὸς ὅλους τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας. Εἰς τὸν νέον 11ον Διαγωνισμὸν, Ξεσπαθώματος ποὺ ἤρξισε τὴν 1ην Ὀκτωβρίου καὶ ὅλ' ἐξακολούθησεν μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1914, ἐλπίξω ὅτι θὰ λάβουν μέρος πολὺ περισσότεροι, ὥστε νὰ γίνῃ δυνατόν καὶ αἱ ζημίαι τοῦ λήγοντος σήμερον 35ου ἔτους νὰ καλυφθῶν καὶ δωδεκαεπίδεκα φύλλα νὰ ἐκδοθῶν πολλὰ κατὰ τὸ προσεχές.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Θεῖα» Χαλκίδος, Σ 624 + Α 2631 = 3255 καὶ Σύλλογος «Νίκη» Χαλκίδος, Σ 299 + Α 2956 = 3255 (ἐξ ἴσου καὶ οἱ δύο Κορυφαῖοι τῶν Ὁμάδων). Κερυραϊκὴ Αὔρα, Σ 247 + Α 2670 = 2917 (Κορυφαῖα τῶν Μονάδων).

Δοξαμένη 1912, Α 1052. — Σύλλογος «Διάπλασι» Κυπαρισσίας, Σ 182 + Α 771 = 953. — Δαρνοστεφὴς Σημαία, Σ 364 + Α 538 = 902. — Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ, Σ 130 + Α 690 = 820. — Μαρία Α. Καζακοπούλου, Α 767. — Σύλλογος «Ἑλλάς» Τριπόλεως, Σ 13 + Α 648 = 661. — Μέλλων Ἐφευρέτης, Α 553.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Γεωργίη τῆς Ἀλαίντας, Σ 52 + Α 364 = 416. — Αναστάσιος Σπ. Τηλιγάδης, Α 396. — Γαλήνη, Σ 39 + Α 348 = 387. — Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας, Α 377. — Ἐνα Χιωτάκι, Σ 52 + Α 310 = 362. — Δεσπότης τοῦ Μισοῦ, Α 335. — Φιλομήλα καὶ Δωροθέα Β. Νώτη, Σ 312. — Δημ. Κ. Χονδρός, Σ 26 + Α 275 = 301. — Ἐνθουσιώδης Ἑλληρ, Α 300. — Βασιλικὴ Χ. Κανέλλη, Σ 13 + Α 277 = 290. — Φοῖβος, Α 260. — Ἑλλάς τοῦ Ρήγα, Σ 208. — Ἀχιλλεὺς Ἰ. Πεδικάρης Σ 208.

Σύλλογος τὰ «Ὀλύμπια» Πύργου, Σ 52 + Α 146 = 198. — Σύλλογος «Ζήνων» Λευκισίας Κύπρου, Σ 182. — Ἀπολοσθὲν Ἰδεώδες, Σ 182. — Εὐγενὲς Ἰδανικόν, Σ 169. — Ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος, Σ 26 + Α 134 = 160. — Ἑλληνικὴ Νίκη, Σ 156. — Ἑλλάς τοῦ Μελλοντος, Α 153. — Σανθὴ Πουλέ, Σ 78 + Α 73 = 151. — Ἑλληνικὸς Στρατός, Σ 52 + Α 95 = 147. — Ρ, Α 147. — Σύλλογος «Δοξασιτικὸν Κόμμα» Ζακύνθου, Σ 130. — Ἀλεξάνδρα Πασχαλίδου, Σ 130. — Πατριὸν Ναυόπουλο, Σ 130. — Εὐχὴ τῆς Μάννας, Σ 39 + Α 91 = 130. — Ναύαρχος Μαρούλης, Σ 130.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Μικρὰ Ἀριστοκράτης, Σ 52 + Α 71 = 123. — Ἀραυλλίς, Σ 52 + Α 70 = 122. — Σμαράγδα Μιλαροῦλου, Σ 104. — Ρεῖμα τοῦ Βοσπόρου, Σ 104. — Ὀνειρον τοῦ Κωνσταντίνου, Σ 104. — Τελεσίλλα, Σ 104. — Ἑλένη Παρίση, Σ 104. — Δέσπω Π. Ρομπότη, Σ 104. — Γαλάτεια, Α 98. — Πρίγκημ Ἀφρηνίδου,

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου ἔχουν τὸ προνόμιον νὰγοράσωσιν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως», τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζί ἢ χωριστὰ ἓνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε ὅς ἐκείνα τοῦ τόμου, δηλαδὴ ἴμοι ἐν ὅλῳ 750 τοὺς ὁποίους θάγοράσωσιν ὅσοι προλάβουσιν νὰ ἐπωφεληθῶν τοῦ προνομίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 26ην Νοεμβρίου 1913.

ΑΠὸ τὰ Νέα τοῦ 1914

Εἶδατε λοιπὸν εἰς τὴν ε' σελίδα τὰ δύο νέα μυθιστορήματα ποὺ ἀρχίζουν, μὲ τὸν νέον μας τόμον, ἀπὸ τὸ προσεχές Σάββατον. Τὸ πρῶτον, «Ὁ Λουλοὺ εἰς τὸ Μαρόκον», εἶνε ἔργον τοῦ Γάλλου συγγραφέως Jules Chancel, τοῦ ἰδίου ποὺ ἔγραψε καὶ τὸν «Μικρὸν Τζόκευ», τὸν θαυμάσιον. Αὐτὸ, νομίζω, ἀρκεῖ... Ὁ Λουλοὺ εἶνε ὁ μοναχικὸς υἱὸς ἐνὸς παρισιοῦ ἐμπόρου ἐκατομμυριούγου, ἓνα παιδί ποὺ ἀνατρέφεται μέσα ἐντα μπαμπάκια, «μὴ σταθῇ καὶ μὴ βρῇ». Μὲ ὅλας ὅμως τὰς περιποιήσεις καὶ τὰ χεῖρα ποὺ ἔχει εἰς τὸ πατρικὸν μέγαρον, τὸ πλουσιόπαιδον πῆχτει φοβερὰ. Καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πληξίν του, ἀποφασίζει νὰ τοῦ κάμουν ἓνα... ταξιδάκι. Ἀλλὰ τί ταξιδάκι! εἰς τὸ Μαρόκον!... Ἐκεῖ ὁ πατέρας του σκοπεύει νὰ κάμῃ μεγάλας ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις. Παίρνει λοιπὸν τὴν γυναῖκά του, τὸν μοναχογιόν του καὶ δύο ἐκατομμύρια μετρητὰ, καὶ φεύγει. Ἀλλὰ μαζὶ τοὺς φέρουν καί... καὶ κλέπται ποὺ μυσίζονται τὰ ἐκατομμύρια. Καὶ τὸ πρῶτον ποὺ κάμνουν, εἶνε... νὰ βάλουν ἐπὶ εἰς τὴν θαλαμγρόν του καὶ νὰ τὴν βουλιάξουν. Ἐτοῖς ἀρχίζουν αἱ μεγάλαι καὶ εὐσεβεῖς περιπέτειαι τοῦ Λουλοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, αἱ ὁποῖαι θὰ σὰς διασκεδάσωσιν ἐπὶ ἐν ὅλῳ τὸν ἔτος.

Τῆς αὐτῆς σκεδὸν διαρκείας, θὰ εἶνε καὶ τὸ δεύτερον μυθιστόρημα, ποὺ θὰ δημοσιεῖται συγχρόνως. Ὀνομάζεται «Ἐρβεῖν κατὰ Μπελόν» καὶ εἶνε ἄλλου εἶδους αὐτό: Ἀστυνομικόν. Παιδιά μου! Σεῦρετε, ὅτι τώρα εἶνε τῆς μόδας τὰ αστυνομικὰ μυθιστορήματα. Κινοῦν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ μικρὰ καὶ μεγάλων. Ἐσκεπθῆν λοιπὸν ὅτι ἐπρεπε ν' εἶναι νὰ σὰς δώσω κανένα τέτοιον. Ναί, ἀλλὰ ὅχι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ διαβάζουν οἱ μεγάλοι: ἓνα αστυνομικὸν μυθιστόρημα ἐπιτήδες γραμμένον διὰ παιδιά. Θέλετε τώρα τὴν ὑπόθεσιν του; Ἀδύνατον! Τὸ παρακίον, μισὴν λέξιν νὰ δεύρετε ἀπὸ πρὶν, χάνετε ὅλο τὸ γούστο. Λοιπὸν, περιμένετε ἕως τὸ Σάββατον.

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ τὰ δύο μας μυθιστορήματα θὰ εἶνε πλουσιώτατα καὶ κομψότατα οἰκονογραφήματα. Ἐκτός ἀπ' αὐτὰ, θὰ δημοσιευθῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους καὶ πληθὺς ἄλλα μικρότερα διηγήματα, ὅλ' ἐξακολουθήσωσιν δὲ, ὡς πάντοτε, αἱ «Ἀθηναῖκαί «Ἐπιστολαὶ» τοῦ κ. Φαίδωνος, τὰ «Νέα καὶ Περίεργα», ἡ «Σελὶς Συνεργασίας» κτλ.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1913

“Όσοι σκοπεύουν να διατηρήσουν το ἴδιον ψευδώνυμον πού είχαν κατὰ τὸ σήμερον λήγον 30ον ἔτος, παρακαλοῦνται νὰ τὸ ἀνανεώσουν μέχρι τέλους Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον. Διότι μετὰ τὴν προθεσίαν αὐτήν, τὰ μὴ ἀνανεωμένα ψευδώνυμα δὲν θὰ εἶναι πλέον φυλαγμένα διὰ τοὺς κατόχους των, ἀλλὰ θὰ διώκονται εἰς τὸν πρῶτον ζητούντα τὴν ἔγκρισιν.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1913

Οἱ λαβόντες εὐσημα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ σήμερον λήγοντος ἔτους—ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1912 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1913,—πρέπει νὰ μὴ στείλουν τὴν περὶ αὐτῶν Σημεσίωσιν, κατὰ τὸν Ὁδηγόν, μέχρι τέλους Δεκεμβρίου ε. ἔ. “Όσοι δὲν θὰ ἔχουν στείλῃ Σημεσίωσιν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ θεωρηθοῦν ὡς παραιτούμενοι τῶν εὐσημῶν των καὶ δὲν θὰ ἀναφερθοῦν εἰς τ’ ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια θὰ δημοσιευθοῦν τὸν Ἰανουάριον.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Μεγάλῃ ἐκδοτικῇ ἐπιτυχίᾳ ἐσημείωσε τὸ «Θέατρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου. Μία βιτρίνα τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας», στολισμένη ἐξ ολοκλήρου μὲ τοὺς δύο ὁραίους αὐτοὺς τόμους, ἀπὸ τῆς π. Δευτέρας, κινεῖ εἰς θαυμασμὸν ὅλους τοὺς διαδότες τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Ἡ δὲ γενικὴ ὁμολογία, εἶνε ὅτι οὐδέποτε ἐτυπώθη φιλολογικὸν βιβλίον εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν κομψότητα, πού νάμιλλεται μὲ τὰ εὐρωπαϊκά. Βεβαίως τὸ «Θέατρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου θὰ ἐξαντληθῇ γρήγορα, συνιστᾷ δὲ εἰς ὅσους σκοπεύουν νὰ τὸ ἀποκτήσουν, νὰ μὴ βραδύνουν. Ἐκαστος τόμος τιμᾷται δρ. 4.

Παιδιά μου, αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα μὴ περιμένετε ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις εἰς τὰ ὠραία σας γράμματα. Κάτι τὰποτελέσματα τοῦ Ψεσπαθώματος—ἀλήθεια, μὴ τὸ ξεχνάτε στιγμή!..—κατὰ τὴ Νέα τοῦ 1914, μοῦ ἔπιασαν ὅλον τὸν τόπον. Ὑπομονὴ λοιπόν! Γιά σὰς τὸ λέγω, Βαλκανικὴ Συμμαχία, Ἀνθισμένη Βαρβακία, Μπουμπουλίνα, Μυρωμένη Χαράνη, Ρεύμα τοῦ Βοσπόρου, Τέλλε Ἀγρα, Νιόβη, Δοξαζομένη Ρήνη, Φίον καὶ Δοξαζομένη 1912.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ Κύματος, τοῦ Φάωτος, τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας, τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου, τῆς Μπουμπουλίνας καὶ τοῦ Δοξαζομένου Ρήνου.

Ἀπορρίπτονται: «Εἰς τοὺς νικητὰς τῆς Α’ Μεραρχίας».—«Χειμῶνας» (ἄτεγνα).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν’ ἀνταλλάξουν: ἡ Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη (0) μὲ Ἀνθισμένη Βαρβακίαν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Τέλλον Ἀγραν, Τυροδιώκτιδα.—Ὁ Λουδοβίκος Μπετόβεν () μὲ Κρητικοπούλαν, Γαλήνην, Κύμα.

Μὲ τὸ σημερινὸν φύλλον διανέμεται ἀγγελία τῶν κ. κ. Ἀ. Κωνσταντινίδου καὶ Σίας περὶ τοῦ «Πανοράματος τοῦ Πολέμου», τοῦ ὠραιότερου καὶ μοναδικοῦ λευκώματος πολεμικῶν εἰκόνων, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ στολιχθῇ τὰς αἰθούσας ὅλων τῶν ἐλληνικῶν οἰκογενειῶν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Κύμα (φαίνεται, ὅτι ἕνας καινοῦργος ὑπη-

ρέτης τοῦ Γραφείου μου ἀνεκάτευσεν τὰ χαρτιά μου, καὶ ἔτσι ἐγράθη τὸ ποιήμα σου, καὶ οὕτως καὶ δύο τρία ἄλλα. Ἐννοία σου ὅμως καὶ δὲν θὰ ξανακουμῶ αὐτό, διότι ἔπρεπε τὰ μέτρα μου.) Μελαχροινὴν Μουσμή (ἐλθῆσαν.) Τέκνον τῆς Ἑλλάδος (βραβεῖον ἐπτεῖλα, εὐχαριστῶ πολύ.) Μεγάλῃν Καρδίαν (δύσκολον νὰ κρατῶ τέτοιους μικροὺς Δοξαζισμοὺς: τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ ἐσωκλείης 30 λεπτῶν γραμματόσημον εἰς κάθε διαβιβαστέαν ἐπιστολήν.) Γαλήνην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Λουδοβίκον Μπετόβεν (πῶς γίνεται ἡ ἀπονομή τῶν βραβεῶν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς, τὸ λέγει ἡ προκήρυξις πού ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 13ον φύλλον, σελ. 167.) Γλυκεῖαν Ἑλπίδα (δὲν παρᾶζει: κάποτε θὰ σοῦ δοθῇ εὐκαιρία νὰ δράσης καὶ σύ.) Ἀλατοσιανὴν Μεξικάναν (τακτικὰ στέλλεται τὸ φύλλον εἰς τὴν νέαν σου διεύθυνσιν.) Πειρακτικόν (ἔχει καλῶς.) Τορπίλῃν Βότση (θὰ εὐρὴς ἀργότερα, ἀν. τὸ ἔγης πάντα ἔς τὸ νοῦ σου.) Ἡρώα τοῦ 1913 (ἐλθῆσαν.) ἔχεις τὸ δικαίωμα.) Ἀῖσαν τῆς Πριγκίπου (εὐγε τοῦ! ἀλλὰ καὶ σύ μὴ μὲ ξεχνᾷς.) Ἀτομόμητο Εὐζωνάκι (περιμένω.) Ταλαιπωρηθεῖσαν Ἡπειρον, Ἀδωνάτωρ, Γενναϊόνηχον Στρατηλάτην κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ὴν Νοεμβρίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Σήμερον τελειώνει ὁ 139ος Διαγωνισμός. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Μαρτίου: ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ’ ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

572. Μεταγραμματισμός

Ἐχω ἄνθη, ἔχω γόρτα
Πράσινα καὶ ὁρσερά,
Ἄν μάλλ’ ἄξῃς τὸ κεφάλι,
Θὰ τὰ ἰδῇς ὅλα ξερά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἀκροπόλεως

573. Ἀναγραμματισμός

Τοῦ σώματος εἶμαι ὕγρον
Ὡς ἔχω ἂν μ’ ἀφίσης.
Καὶ εἰς Πλειάδας θὰ ταχθῶ,
Ἄν μ’ ἀναγραμματίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζηλωτοῦ τοῦ Δημοσθένους

574. Δημῶδες Αἶνιγμα

Ἀνοίγει τὸ μνημοῦρι
Καὶ βγαίνει μὲ τὴ μοῦρη.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουδίου Χρ. Σουβαλιτῆ

575. Ἀντεστραμμένη Πυραμὶς

****+****= Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
+= Ρωμαῖα προσφίτις.
+= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
+= Ἀγροὶ ἐξῶν.
+Οἱ σταυροὶ πόλις τῆς Πείρου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα

576. Ἐπιγραφή

Ο Ο Τ Σ Ι Ρ
Ι Α Λ
Ο Η Σ
Υ Π Σ Ι
Φ Τ
Ι Λ Ο Ν Ο Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλήνης

577. Δεξιθρία

Πεῖο Κράτος ἔχει πέντε συλλαβὰς μὲ δύο μόνον σύμφωνα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοσμοκρατείας Ἑλλάδος

578. Πρόβλημα

Ἐρωτηθεὶς ὁ Πέτρος πόσων ἐτῶν εἶνε, ἀπήντησε:

—Ὁ πατέρας μου εἶνε τρεῖς φορές πῶς μεγάλος ἀπὸ ἐμένα. Ἐὰν διαβάσης τὰ ἔτη τοῦ πατέρα μου ἀνάποδα, εὐρίσκει τὴν ἡλικίαν τῆς μητέρας μου. Ἐὰν διαβάσης ἀνάποδα τὰ ἰδικὰ μου ἔτη, εὐρίσκει τὴν ἡλικίαν τοῦ πάπου μου καὶ τῆς μητέρας μου, εἶνε ἴσον μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν ἐτῶν τοῦ πάπου μου καὶ τῶν ἰδικῶν μου.—Πόσων ἐτῶν εἶνε ὁ Πέτρος, οἱ γονεῖς τοῦ καὶ ὁ πάπος του;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλλης

579. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κατωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικά των νὰποτελοῦν ὁμηρικὴν βασιλοπαιδα:

Γέρων, ἡμερος, βάθος, ψυχὴ, ἀλλότριος, βάσις, χωρικός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαγχροινῆς Μουσῆς

580. Φωνηεντόλιπον

* - τχ - ν - τς - τλμρς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

Τέλος τοῦ 139ου Διαγωνισμοῦ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Νίκη, θρίαμβον στήν
ΜΠΑΡΟΥΤΟΚΑΠΝΙΣΜΕΝΗΝ μας,

Με’ ὅλων μας τῶν φίλων ὑποσχόμεθα, ἐκθυμοτάτην ὑποστήριξιν εἰς τὸ φιλιτατον
ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
Ἀδωνάτωρ, Ἡρώς τοῦ Σουλίου

Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπικειμένης τελικῆς τῆς Δ’ τριμηνίας ἐκλογῆς, πάλιν θερμῶς εὐχαριστῶν τοὺς κατὰ τὴν Α’ προκριματικὴν ἐκλογὴν τιμήσαντάς με διὰ τῆς ψήφου των, ἐπαναλαμβάνω τὴν ἐν τῷ 26ῳ φυλ. τῆς «Διαπλάσεως» παρὰκλήσιν μου.

Δοξαζομένη 1912 (Π’ 466)

Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, σὰς εὐχαριστῶ. Ἀφοῦ θέλετε, συνεχίζομε.
Κρητικοπούλα (Π’ 467)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 51ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 425.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἰωαν. Σάνθος, Σπ. Μ. Θεοδωράτος, Πετ. Ι. Καλαμάκος, Φανή Οἰκονόμου, Ἡλ. Οἰκονόμου, Σπ. Σουρῆς, Χαρ. Χατζάνης, Ταμ. Τσιτῆς, Θεοδ. Γαροφαλίδης, Μαν. Δ. Καίπας, Κωνστ. Ι. Βασιλείου.
ΑΡΓΟΥΣ: Μάνος Ν. Οἰκονόμου.
ΖΙΦΤΑΣ: Στέλλα Ν. Τρίπου.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δοῦς ντὲ Μπουγιῶν.
ΚΑΙΡΟΥ: Ἀρίστ. Κύρου Πηλαδάκης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ναυσικά Ν. Μουσούρη.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Παναγ. Α. Ἰωάννου, Ξενοφ. Ἀν. Βυζας, Μιχ. Α. Τρίκας.
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παν. Ι. Τσιντῆρας.
ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Ἀδρα τῆς Πριγκίπου.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναντιπούλου.
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: Νικηφόρος Ναυαγία.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γενναϊόνηχος Στρατηλάτης, Α. Ν. Νικολάου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων δόθην τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθρσαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Ἀθήναις ΘΕΟΔ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β. ΠΕΡΙΟΔΟΥ